



သို့ကား

မြသနာ



လမိုက်ညရဲ့ ကြယ်ပွင့်လေး

graphic : mg kyaw oo

အခန်း(၁)

ကြယ်ပွင့်လေး

‘မိန်းကလေးဆိုတာ ဣန္ဒြေရရနေရတာပေါ့။ အခု ညည်းက ဣန္ဒြေမရလို့ ဟိုကလန်သွားတာပဲဖြစ်ရမယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူး မမကြီးရယ်၊ သူ့ကို လွှာ အသည်းယားလို့ ပါ၊ မသိသလိုနဲ့ ခပ်တည်တည်ကြီးလုပ်နေတာကို လွှာကဆွဲကုတ်ချင်တော့တယ်’

‘အို... သူကခပ်တည်တည်ဆိုရင် ကိုယ်က ခပ်ထန်ထန်ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ညည်းကိုက ချက်ချင်းရွှေတွင်းတွေတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ... ဟင်း... သိပ်ရုပ်ပျက်တာပဲ’

ပွင့်ခက်ဝေစကားကြောင့် ပန်းနုလွှာ တွေတွေလေးဖြစ်ဖြစ်သွားသည်။ ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာလုပ်လို့ လုပ်မှန်းမသိအောင်ပင် ဣန္ဒြေသိက္ခာမဲ့သလိုများ ပြုမူမိလား။

‘ဟင့်အင်း... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လွှာအဲဒီလောက်ဣန္ဒြေမမဲ့ဘူး၊ လွှာသိတယ်၊ သူ့ကိုတွေ့ရတော့ သိပ်ကိုအံ့ဩဝမ်းသာလွန်းလို့ ငေးကြည့်မိတာရယ်၊ သူ့မေမေက သမီးထိုင်လေလို့ ပြောလိုက်တော့ ယောင်ပြီးထိုင်ချလိုက်တာ ကုလားထိုင်ပေါ်မဟုတ်ဘဲ ကုလားထိုင်လက်တန်းပေါ်မှာ ထိုင်မိတာရယ်၊ ဝမ်းသာကြည်နူးလွန်းလို့ သူ့ကိုပြီးပြီးကြည့်မိတာရယ်ကလဲ့’

လို့ ...’

‘အမယ်လေးလေး... အဲဒါများ ဣန္ဒြေမမဲ့ဘူးလို့ ပြောတာလား၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေလွှာရယ်၊ ပန်းနုလွှာဆိုတဲ့ ညည်းရဲ့ နာမည်နဲ့ မလိုက်ဖက်အောင်ကို ညည်းဟာ မသိမ်မွေ့၊ မနူးညံ့ဘဲ သိက္ခာရှိတဲ့ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဆွတ်လှည့်ပါ၊ ခူးလှည့်ပါ၊ ခုချက်ချင်း ညွတ်ပေး၊ ငိုက်ပေးပါမယ်ဆိုတဲ့ လမ်းဘေးကအလေ့ကျပန်းတစ်ပွင့်လို ပုံစံဖြစ်နေတာကိုး’

ပွင့်ခက်ဝေက သူ့ရင်ကိုထုကာပြောလိုက်သဖြင့် ပန်းနုလွှာ ငေးငိုင့်သွားမိသည်။

မိမိအပြုအမူဟာ တကယ်ပဲဆိုးဝါးသွားသလား။

‘ဒါကြောင့် သူက အရေးကြီးလူနာနဲ့ ချိန်းထားတာရှိတယ်ဆိုပြီး ထထွက်သွားတာကိုး’

‘ခါတိုင်း ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မသိဘူး၊ မမလေးတော့ထူးနေပြီ’

ပွင့်ခက်ဝေ၏ စကားကို ယောင်းမဖြစ်သူလတ်လတ်က ထောက်ခံစကားပြောလိုက်သဖြင့် ပန်းနုလွှာ တော်တော်လေးထူပူကာ ရှက်သွားမိတော့သည်။ အစ်မကြီးနှင့် ယောင်းမငယ်၏ စကားအတိုင်း ထူးခြားမှုကိုတော့ လွှာနှင့်သူသာသိလိမ့်မည်။

လွှာရင်ထဲမှာ ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်နေသော အချစ်ဆိုသည့်အရာမှာ ခေါင်းထောင်ထ လာပြီး လှောင်ပြောင်ရယ်မောနေသလား။

အသက်အစိတ်နီးပါး မသိလိုက်ဖာသာနေနေသောထိုအချစ်သည် ယခုမှ ဣန္ဒြေမရ အလန့်တကြားထခုန်လိုက်သည် မှာ သူများ တွေပင်ရိပ်မိ

ကုန်တော့သည် ပဲ။

‘သူတို့ ဆီက ဘယ်လိုမှ အကြောင်းမပြန်သေးဘူးလား မမကြီး’

‘အကြောင်းမပြန်တာကို အတင်းလိုက်မေးနေလို့ သိပ်ငမ်းရာကျနေမှာ ပဲ၊ ဖူးစာဆိုတာ ကံတရားနဲ့ လည်း ဆိုင်တယ်လေ၊ ရှေးရှေးဘဝက အတိတ်ကံပဲပေါ့’

‘ဖူးစာဆိုတာ ဦးရာလူပါ’

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် အလန့်တကြားဖြစ်ကာ ထွက်သွားသော ပန်းနုလွှာစကားကြောင့် မမကြီးမျက်လုံးပြူးသွားကာ...

‘ဘုရားရေ... ငါ့ညီမပန်းနုလွှာမှ ဟုတ်ရဲ့ လားကွယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေရတာလဲ’

မောင်ရဲ့ မိန်းမ ယောင်းမချောကတော့ တခစ်ခစ်ရယ်မောရင်းက...

‘မမလေးကတော့ ဆရာသော်တာဆွေရေးတဲ့ စာထဲက သနပ်ခါးသွေးသံထွက်နေပြီထင်တယ်၊ ဆယ်ကျော်သက်မှာ တော့ ကြိုက်တာကိုရွေးခေါင်းခေါက်ယူမယ်၊ ကြိုက်တာကိုရွေးခေါင်းခေါက်ယူမယ်နဲ့ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ကျတော့ ကိုယ်နဲ့ တန်းတူရွယ်တူယူမယ်၊ ကိုယ်နဲ့ တန်းတူရွယ်တူယူမယ်နဲ့ သုံးဆယ်နားလည်း နီးလာရော အို... ရတာယူမယ်၊ ရတာယူမယ်ဖြစ်သွားရော၊ အခု မမလေးက ရတာကိုပဲယူမယ့်အဆင့်မဟုတ်သေးပါဘူး’

‘တော်စမ်းမိလတ်၊ ညည်းက ထစ်ကနဲဆို လှောင်ဖို့ ပဲသိတယ်၊ သွား... ကိုယ့်ကလေးငိုနေတာကြားရက်နဲ့ မကြားဟန်ဆောင်ပြီး အမေအချီပဲစောင့်နေတာ၊ ရုံးအားရက်မှာ အမေနားပါစေစမ်း သွားခေါ်ခဲ့...’

မမကြီးက ယောင်းမလတ်လတ်ကိုတွန်းလွှတ်ကာ မိမိအား

စေ့စေ့ကြည့်ပြီး....

‘ကလေးတွေ အရိုအသေတန်အောင်မလုပ်နဲ့၊ သူတို့ ရှေ့မှာ လျှောက်
မပြောနဲ့၊ နင် တကယ်ပဲ သူ့ကိုသဘောကျသွားပြီလား’

ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းညိတ်ကာ အဖြေပေးလိုက်မိသည် ။
တကယ်ပဲကြိုက်မရှက်ပါပဲ။

အသက်ကိုးနှစ်နီးပါးကွာသော မမကြီးက အပျိုကြီးကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးပီပီ မကျေမနပ်နှင့် စွေကြည့်ပြီး...

‘ခုမှ အသည်းအသန် ကလေးတွေပြောလည်း ပြောစရာပဲ၊ ကဲ... ဒါဆိုပြီးရော၊ ငါ့ဘာသာငါစီစဉ်မယ်၊ နင်အသာနေ၊ ငါလည်း ဒီကောင်လေးကို သဘောကျပါတယ်၊ ဖူးစာပါလို့ ပဲဖြစ်မှာ ပါပဲ၊ ကောင်ကလေးက နင့်ရဲ့ ဣန္ဒြေမရတဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အထာကိုင်သွားတာပဲနေမယ်၊ ငါလည်း ပြန်ဈေးကိုင်ပြမယ်၊ ငါပြောသလိုသာလုပ်၊ ကြားလား...’

မမကြီးပွင့်ခက်ဝေသည် မောင်အကြီးရော၊ မောင်အငယ်အတွက်ပါ စိတ်ချရအောင် ကိုယ်တိုင်စီစဉ်ကာ အိမ်ထောင်ရေးများမှာ ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သလို ညီမကိုလည်း အိမ်ထောင်ချပေးချင်၍ အောင်သွယ်နေသည် မှာ နှစ်ဆယ်ကျော်ကတည်းကပင် ဖြစ်သည် ။

သို့ရာတွင် အရိုးများ ၊ အသားထူ၊ ရုပ်မလှ၊ မကြိုက်တတ်နဲ့ ရှောင်ဖယ်နေသည် မှာ အကြိမ်ကြိမ်ပင်။ ဒီတစ်ခါတော့ ရိပ်သာဝင်ပြီး တရားမမ္မမိတ်ဆွေ၏ သားကို သူ့ကိုယ်တိုင်သဘောကျကာ ဟိုကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ စိတ်မချဘဲ အိမ်ထောင်ချပေးချင်သဖြင့် ညီမရှင်နှင့် သားရှင်တို့ ၏ တွေ့ဆုံပွဲမှာ ညီမရှင်ဘက်ကတော့ သေချာသွားလေပြီ။

ပွင့်ခက်ဝေမှာ ညီမအတွက်စိတ်အေးပြီး သက်ပြင်းမော ချလိုက်မိသ

ည် ။

‘မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ သူသဘောကျတုန်း မြန်မြန်စီစဉ်မှ ပဲ၊ ပြဿနာက ငါကစဆက်သွယ်ရင် သိပ်ဈေးကျသွားမယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ’

ပွင့်ခက်ဝေခေါင်းခြောက်သွားသည် ။ မိဘမရှိကတည်းက မောင်ညီမသုံးယောက်ကို မိဘလိုထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့ပြီး မကောင်းမြစ်တာ၊ ကောင်းရာညွှန်လတ်ဟူသော မိဘဝတ္တရားငါးပါးလုံးကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ရပေမည်။

ညီမကြည့်တော့လည်း အမှန်တကယ်ပင် သဘောကျနေသည် မှာ ဟန်ဆောင်၍ မရတော့ဘဲ မြင်မြင်ချင်းတအံ့တဩ ငေးကြည့်ပြီး ပြုံးပျော်ရွှင်ပျသွားသည် မှာ နှစ်သက်စရာကစားစရာကို တွေ့ရ၍ ပျော်ရွှင်သွားသောကလေးတစ်ဦး၏ ပုံစံမျိုး။ ဟန်ပင်မလုပ်နိုင်တော့။

အစ်မကလည်း မောင်ညီမငယ်တွေလိုချင်တယ်ဟု လက်ညှိုးထိုးရုံနှင့် အားလုံးပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ပေးချင်သူပင်ဖြစ်သည် ။

‘ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ... ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ’

စာရင်းစစ်သွားတတ်သော ပန်းနုလွှာသည် ကြိုတင်အကြောင်းကြားပြီးမှ သွားရသည် မို့ ဒီတစ်ခါတော့ ထားဝယ်အ

အေးခန်းများကို သွားစစ်နေသည် ။ စာရင်းစစ်ခေါင်းဆောင်အစ်မက
ခြေသပ္ပတ်တိုင်လည်သွား၍ အရေးပေါ်အစားထိုးပေးလိုက်သဖြင့် အိမ်
သို့ဖုန်းဆက်ရာ မမကြီးပွင့်ခက်ဝေမရှိသဖြင့် အိမ်ချင်းကပ်လျက်နေ
သော မောင်၏ မိန်းမလတ်လတ်ကိုသာ ပစ္စည်းအသင့်ထည့်ခိုင်းပြီး လေ
ယာဉ်ကွင်းအသွားမှာ ခရီးဆောင်အိတ်ကိုဝင်ယူကာ ထွက်လာရ၏။

‘မမကြီး မနက်ကတည်းကထွက်သွားတာ၊ ခဏလို့ ပြောသွားတာပဲ၊
ဧကန္တတော့ ရိပ်သာမှာ အလှူရှိလို့ သွားတာလားမသိဘူး’

‘ဟုတ်မှာ ပေါ့၊ သေသေချာချာပြောထားလိုက်နော်၊ ငါ ဟိုကနေဖုန်း
ဆက်လိုက်မယ်၊ တစ်ပတ်တော့ကြာချင်ကြာမယ်၊ မမကြီးကို ဂရုစိုက်ဦး
နော်’

ညီမနှစ်ယောက်သာနေသောအိမ်မို့ မကြာခဏ ပန်းနုလွှာ ခရီးထွက်
လျှင် ယောင်းမလတ်လတ်၏ အမေက လာအိပ်ပေးရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ
ပွင့်ခက်ဝေရိပ်သာဝင်လျှင်လည်း လတ်လတ်အမေ ဒေါ်နီကလာအိပ်ပေး
သည် မို့ အထူးပြောစရာမလိုပေ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက နှစ်အိမ်တစ်အိမ်
နေလာသဖြင့် ဆွေမျိုးလိုဖြစ်နေရာမှ မောင်အငယ်က လတ်လတ်နှင့်လ
က်ထပ်လိုက်သောအခါ ဆွေမျိုးအရင်းဖြစ်သွားခဲ့သည် ။

‘မမလေး... မုန့်ကုလားမဲ ဝယ်လာခဲ့နော်’

‘ဈေးကကြီးနဲ့ စားချင်သေးတယ်’

‘ဝယ်ခဲ့ပါမမရဲ့ ၊ မစားရတာကြာလို့ ’

‘အေးပါ၊ အစားမက်လို့ ခန္ဓာကိုယ်က ပုတ်ဖြစ်နေပြီ၊ တော်ကြာ ကိုင
ယ်က မော်ဒယ်နဲ့ တွဲနေမှ ငိုမဲ့မဲမလုပ်နဲ့ ’

‘ဟင်း... ဒါကြောင့် သူ့အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ၊ ဒေါက်တာလင်းနဲ့ ...’

‘မိန်းမ... နင့်ပါးစပ်အပုပ်အပွဲက ဘာထွက်ဦးမှာ လဲ’

အိတ်ကိုဆွဲကာ ကားပေါ်တင်လိုက်ရင်း ပြုံးစေ့စေ့နှင့်ပြောလိုက်သော လတ်လတ်ကို အလန့်တကြားလှမ်းဟန့်လိုက်၏။

‘ဒီတစ်ခါတော့ ဝေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူးရှင်၊ မျှော်ရတာ မောလှပြီရှင် သိရဲ့ လား’

‘ဒေါက်တာလင်းနဲ့ ဖူးစာစုံပါစေလို့ ဆုတောင်းမလို့ ပါ၊ မုန့်ကုလားမဲလို့ စေးကပ်ကပ်လေးဖြစ်နေအောင် ဘုရားမှာ ဆုတောင်းပေးမှာ သိလား၊ ဝယ်ခဲ့နော်’

‘ဟင်း... လိပ်မ... ကဲ... သွားပြီ’

သဘောကျစွာ ပြုံးသွားသော ပန်းနုလွှာကိုကြည့်ကာ လတ်လတ် သဘောပေါက်သွား၏။

အပြန်ကျလျှင် မုန့်ကုလားမဲငါးဆယ်သားတော့ ကျိန်းသေသွားပြီ။

‘တူ... တူ... တူ’

ကားလေးထွက်သွားတာကို လက်ပြနေစဉ် အိမ်ထဲမှ ဖုန်းမြည်လာ၍ ကပျာကယာပြေးကိုင်လိုက်သည် ။

‘ပွင့်ခက်ဝေ လှေကားအဆင်းခြေချော်ကျသွားလို့ လင်းဆေးခန်းတင်ထားရတယ်၊ ပန်းနုလွှာကိုခေါ်ပြီး အမြန်လိုက်ခဲ့ပါ’

‘ဟော့တော်...’

‘မိနုလွှာတို့ ကတော့ လုပ်လိုက်မှ ဖြင့် ဒီလိုချည်းပဲ၊ အကုန်အလွဲလွဲ အချော်ချော်ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ တောက်... ငါ့ခြေထောက်နာတာသာ အဖတ်တင်တယ်’

ပွင့်ခက်ဝေ မျက်နှာများ နီရဲအောင်အထိ ရှက်စိတ်ဝင်သွားမိသည်။ ။

အသက်သုံးဆယ့်သုံးနှစ်အထိ မူယာမာယာမများ စဖူး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနာခံကာ ဒေါ်နန်းငွေ၏ အိမ်လှေကား အဆင်းမှာ တမင်ခြေချော်ကျအောင် ဖန်တီးခဲ့သည်။ ။ ခြေမျက်စေ့နာသွားသဖြင့် ချက်ချင်းပင် ဒေါ်နန်းငွေက သားကိုခေါ်လိုက်သဖြင့် သားကပြေး လာပြီး သူ့ဆေးခန်းမှာ ဆေးကုပေးပြီး ခေတ္တလွဲနေစေခဲ့သည်။ ။

ခြံဝင်းရှေ့မှာ ဆေးခန်းဖွင့်ထား၍ မဝေးကွာသော်လည်း ပေလေးဆယ်ခန့်ဝေးနေသဖြင့် ဒေါ်နန်းငွေဆေးခန်းမှာ ကြာကြာမနေနိုင်ပဲ အိမ်အလုပ်နှင့်မို့ ပြန်ပြေးရသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ညီမပန်းနုလွှာကို အနားခေါ်ထားရန် ဖုန်းဆက်ခေါ်ကာမှ ညီမကခရီးသွားပြီတဲ့။ ။

‘မမ... ရရဲ့ လား၊ အိပ်ပျော်အောင်အိပ်လိုက်နော်၊ ညီမမလာလည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ရှိပါတယ်’

‘အေး... အေး၊ တော်ကြာ ယောင်းမနဲ့ မောင်လေးလာရင် ပြန်မယ်နော်၊ တို့ ညီမလေးကဒီလိုပဲ၊ စာရင်းစစ်ဆိုတော့ ခြေလှမ်းများ သားပဲ၊ ဘုရား... ဘုရား ဖြစ်ချိန်တန်လို့ ဖြစ်နေတာပဲ၊ မင်းလုပ်စရာရှိတာလုပ် မောင်လေး၊ အစ်မကြီး တရားမှတ်နေလိုက်မယ် သွား... သွား’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့’

အပျိုကြီးပီပီ လှဲအိပ်နေတာကို အနားမှာ တစ်မိန်းယောက်ျားလေးရှိ

နေတာကို မလိုလားသဖြင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း နှင်ထုတ်လိုက်ရာ စိုင်းလင်းစံ အလိုက်သိစွာ လှည့်ထွက်လာလိုက်သည်။ ။

‘ဟူး... တကယ့်တောရိပ်ခိုမယ့် တရားသမားတွေပဲ’

မိခင်ကိုယ်တိုင် သွားသတိ၊ လာသတိ၊ ထိုင်သတိ၊ ထသတိ၊ အမှတ်မပျက်စေအောင် ထိန်းနေသော ဝိပဿနာသမားများ မို့ ဒေါ်နန်းငွေ၏ ဓမ္မမိတ်ဆွေများမှာ မိခင်နှင့်ရွယ်တူမဟုတ်ဘဲ ငယ်ရွယ်သောအပျိုကြီးမမဖြစ်နေသဖြင့် တအံ့တဩဖြစ်မိသည်။ ။

‘လူဖြစ်တာမတန်သလိုကြီးပဲ’

အပျိုကြီးတကိုယ်တည်းနေနေသော ပွင့်ခက်ဝေကိုကြည့်ကာ သူတီးတီးရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ။

မိခင်နှင့်တရားဓမ္မမိတ်ဆွေဖြစ်နေသဖြင့် ပို၍ ဂရုစိုက်ရဦးမည်။ မျက်လုံးမှိတ်ကာ အမှတ်မှတ်နေသော ပွင့်ခက်ဝေကို အနှောင့်အယှက်မပေးပဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်၏။

ခဏကြာသောအခါ ယောင်းမလတ်လတ် အပြေးအလွှား ရောက်လာ၏။ အလုပ်များ နေသောခင်ပွန်း၏ အလုပ်အားချိန်ကို မစောင့်ဘဲ ပြေးချလာလိုက်သည်။ ။

အစ်မကြီးအတွက် စိုးရိမ်တကြီးနှင်း ပြေးလာခြင်းဖြစ်တာမို့ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိနှင့်...

‘မမကြီးရယ်... ကျိုးများ သွားသေးလား’

‘ဟဲ့... ဆရာဝန်ရှိတာပဲ၊ ကျိုးရင်ကျိုးတယ်ပြောမှာ ပေါ့၊ ကဲ... ငါပြန်မယ်၊ နုလွှာက ဘယ်လောက်ကြာမယ်ပြောလဲ’

‘တစ်ပတ်တဲ့ ...’

‘ဟင်း...’

သက်ပြင်းမောကြီးချလိုက်မိသည်။ ။

‘ငယ်ငယ်တည်းက ခုချိန်ထိ တစ်ခါမှ ဒီလိုခြေချော်လက်ချော် မဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ၊ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မမကြီးရယ်၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ဆရာဝန်အိမ်မှာ ဖြစ်တာမို့လို့ ပေါ့’

‘အိုအေ... ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ စကားရှည်လိုက်တာ၊ ပြန်မယ်’

ပွင့်ခက်ဝေက မကျေမနပ်ဖြစ်နေဟန်ဖြင့် အိမ်ပြန်ရန် တာရှုလိုက်သည်။ ။ ထိုအခါ ယောင်းမလတ်လတ်၏ သေးသေးသွယ်သွယ် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ပွင့်ခက်ဝေကို မနိုင်မနင်းတွဲနေသဖြင့် ဆရာဝန်ကဝင်တွဲလိုက်သည်။ ။

‘မမကြီး... ကျွန်တော်တွဲမယ်နော်၊ ခြေထောက်ကို သိပ်အားမပြုနဲ့ ၊ ကျွန်တော့်ကိုပဲအားပြုပါဗျာ’

အပျိုကြီးမမမျက်နှာမှာ ရှက်ရဲရဲနီလျက် ကတုန်ကယင်နှင့် ချွေးများ ပင်ပျံ့ထွက် လာလေသည်။ ။

‘မမ... သိပ်နာနေသလားဗျာ’

‘အင်း... အင်း... ရပါတယ်၊ ကျေး... ကျေးဇူးပဲနော်’

ကားနားရောက်တော့ လတ်လတ်က အဆင်သင့်တံခါးဖွင့် ပေးသည်ကို ရှက်ရှက်နှင့်ဝင်ထိုင်လိုက်ရာ ခြေထောက်မှာ ပိုနာသွားသဖြင့်...

‘အားလား.... လား’

‘မမ... သိပ်နာသွားလား၊ အိမ်မှာ တွဲမယ့်လူရှိလား၊ မရှိရင် ကျွန်တော်ဆေးခန်းပိတ်ပြီး လိုက်လာပေးမယ်လေ’

‘ရ... ရပါတယ်၊ ရှိပါတယ်၊ နေ... နေပါစေ’

ကဗျာကယာ ဟန့်တားလိုက်ရင်းက ‘လတ်လတ်... မောင်းမောင်း...
’ဟု နောက်မှ လူလိုက်လာသကဲ့သို့ လောဆော်လိုက်သည်။ ။

ကားထွက်သွားမှ ပွင့်ခက်ဝေသက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ...

‘ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်... နာလိုက်တာနော်၊ မိနုလွှာတို့ ဒုက္ခပေးပုံ
များ တော့...’

‘ဟင်း... မမကြီးကလည်း ၊ မမလေးက ခရီးထွက်သွားတာပဲ၊ ဘာဆို
င်လို့ လဲ’

‘ဪ... ဆိုင်ပြီကောဟယ်၊ သူခရီးထွက်မယ်မှန်းသိရင် ငါ ချော်မ
လဲပါဘူးအေ၊ ခုတော့ နာတာပဲအဖတ်တင်တယ်၊ ဒီကောင်လေးက ငါ့ဆီ
လာရင် နုလွှာကိုဘယ်လိုလုပ်တွေ့ရတော့မလဲ၊ နုလွှာနဲ့ ဒီကောင်လေးနဲ့
ဘယ်လိုလုပ်ရင်းနှီးတော့မလဲ၊ သူလည်း ပြန်လာရော ငါ့ဒဏ်ရာလည်း
ပျောက်ပြီ၊ ဆရာဝန်လည်း လာမကြည့်တော့ဘူးပေါ့’

‘ဟောတော်’

လတ်လတ်က ကလေးတစ်ယောက်အမေ ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် နှစ်
ဆယ့်သုံးနှစ်သာ ရှိသေးသဖြင့် ကလေးစိတ်မကုန်ဟန်ဖြင့် အားပါးတရ
ရယ်မော လိုက်လေသည်။ ။

ပွင့်ခက်ဝေက မကျေမနပ်နှင့် မျက်စောင်းထိုးရင်းက လတ်လတ်၏
လက်မောင်းကို ဆွဲဆိတ်လိုက်ရင်း တက္ကစီဒရိုင်ဘာကို မျက်လုံးဝေပြလို
က်၏။

ထိုအခါမှ လတ်လတ်က ပါးစပ်ကလေးပိတ်ကာ ရယ်ရှိန်သတ်လိုက်
ရတော့သည်။ ။

အစ်မကြီး အမိအရာဝိသပါပေတယ် မမကြီးရယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း
မောင်နှစ်ယောက်နဲ့ ညီမငယ်လေးမှာ အစ်မကြီးကိုချစ်ကြောက်ရိုသေ
နေရတာပါပဲလား။

အငယ်ဆုံးညီမအတွက်သာ နောက်ဆံတင်းနေရတာမို့ သူ့ကိုစိတ်
အေးရလျှင် လွတ်လပ်စွာဖြင့် ရိပ်သာဝင်နိုင်ပြီမို့ ပွင့်ခက်ဝေ အပင်ပန်းခံ
ရုံမက အသားအနာခံကာ ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

‘ခြေထောက်ကျိုးသွားမှ ဖြင့် မမကြီးရယ်’

‘ညည်းယောက်ျားကို မပြောပြနဲ့ နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’ ဆိုသော်လည်း ညရောက်လို့ မအိပ်မီ
စကားတွတ်ထိုးကြလျှင်တော့ အတင်းမဟုတ်ဘဲ သတင်းလေးအဖြစ်
တော့ အသိပေးတန်ကောင်းရဲ့ ။

‘မေမေသာသိရင်ပြောဦးမယ်’

‘အင်း... အန်တီနီကိုတော့ အသိပေးရမယ်၊ သူ့ဆီကလည်း နည်းနာ
ခံရမယ်၊ ဒီကောင်မလေးအတွက်ကို ဖူးစာရေးနတ်မင်း လုပ်ရမှာ ပဲ၊ ဒီ
ကောင်လေးထက်တော်တဲ့ သူတွေကို မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊
အရွယ်ကလည်း ဟိုင်းကာနီးပြီဆိုတော့ အစွံထုတ်ရမှာ ပဲ၊ သွားသွား...
ရုံးက နေ့တစ်ဝက်ခွင့်ယူပြီး ပြန်လာတာမဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ကလေးကို
ယ်ထိန်းဦး၊ အန်တီနီကို ဒီဘက်လွှတ်လိုက်’

‘ဘယ်ကလာ... မမကြီးကိုပို့ပြီးရင် ရုံးပြန်သွားရမှာ ၊ တက္ကစီကို အ
သွားအပြန် တစ်ခါတည်းငှားလာလိုက်တာလေ၊ ရုံးမှာ အလုပ်တွေတန်း
လန်းနဲ့ ’

‘ဟင်... သွားဟယ်’

‘သွားလို့ မရသေးဘူး၊ မမကြီးအိပ်ခန်းထဲဝင်တော့မလား၊ အပေါ့အပါးသွားဦးမလား၊ မေမေနဲ့ သားလေးကိုတော့ ဒီဘက်ကိုလာနေဖို့ ပြောရမှာပဲ၊ အိမ်ရှေ့တံခါးကို အပြင်ကပိတ်သွားပြီး မေမေ့ဆီသော့ပေးခဲ့မယ်၊ ဖိုးသားနီးရင် လာလိမ့်မယ်၊ ပြတင်းပေါက်လေး ဖွင့်ထားတယ်နော်၊ အရေးရှိရင် အော်သာခေါ်လိုက် မမကြီး’

စိတ်မချစွာဖြင့် တတွတ်တွတ်မှာ နေသော လတ်လတ်ကို ကြည့်၍ ပွင့်ခက်ဝေပိုစိတ်တိုသွား၏။

‘အေးပါဟဲ့၊ သွား... သွား... နားညည်းလိုက်တာဟာ’

‘အကောင်းနဲ့ လည်း ပြောရသေးတယ်’

နှုတ်ခမ်းလေးစူကာ စိတ်ကောက်ထွက်သွားသော လတ်လတ်ကို ငေးကြည့်နေသော်လည်း စိတ်က ပန်းနုလွှာထဲပျံ့လွင့်သွား၏။

သုံးနှစ်အရွယ်ကတည်းက မိခင်ရင်ငွေ့နှင့်ဝေးကွာခဲ့သော ညီမထွေးလေးကို သနားလွန်း၍ လိုချင်တာမှန်သမျှ အားလုံးပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ပေးခဲ့သည်။ ။

အစ်မကြီးကို အမေလို ဆိုးနွဲ့ချစ်ခင်လွန်းပြီး ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်ရသည်အထိ အချစ်ရေးကိုစိတ်မဝင်စားဘဲ ကလေးလိုနေနေခဲ့သော ညီမငယ်လေးအတွက် အရွယ်ရောက်လာကတည်းက ရင်မအေးခဲ့။

မောင်နှစ်ယောက်က သူတို့ ခြေထောက်ပေါ်သူတို့ ရပ်ပြီး သူတို့ ဘဝနှင့်သူတို့ မို့ ဘာမှ စိတ်ပူစရာ မလိုတော့ပေ။

အခု ညီမလေး၏ အိပ်ပျော်နေသောနှလုံးသားမှာ ဗြုန်းကန်နိုးလာပြီး ကြိုက်မရှက်ပုံစံပင်ဖြစ်လာသည် မို့ ညီမလေးအလိုကို ဖြည့်ပေး

ချင်သည်။

ညီမလေးသာ လိုချင်လျှင် သူ့ကိုရအောင်ယူပေးရမည်ပဲမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမငဲ့ဘဲ ဒဏ်ရာရအောင်လုပ်လိုက်ခါမှ မရွေ့လွှာက...။

‘ဟင်း... လွှာတို့ လုပ်လိုက်မှ ဖြင့် အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ’

ကြိတ်မနိုင်ခဲမရနှင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်ရုံသာ။

‘ဟဲ့... ခက်ရေ... သိပ်များ နာနေသလား’

အန်တီနီက ခုနှစ်လအရွယ်မြေးကိုချီကာ ထမင်းခွက်တစ်ဖက်နှင့် ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘ရပါတယ်အန်တီနီ၊ သိပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ခြေထောက်ခေါက်သွားတာပါပဲ’

‘အင်း... တော်သေးတယ်၊ ဆရာဝန်ရှိပေလို့ ပဲ၊ တို့ အမျိုးထဲမှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲခက်ရေ၊ လွှာကို အဲဒီဆရာဝန်လေးနဲ့ ပဲ မြန်မြန်ပေးစားလိုက်ပါလားကွယ်’

‘အန်တီနီ... ဒီဘက်ကူးလာဦးလေ၊ ဖိုးသားကို ဒီဘက်မှာ ပဲ သိပ်လိုက်ပေါ့’

အမေကိုယ်စား တိုးတိုးဖော်အန်တီနီနှင့်နေလာခဲ့သည် မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါးရှိနေလေပြီမို့ မိမိအတွက် အားကိုးအားထား အန်တီနီကိုတစ်ယောက်တည်းကိုသာ တိုင်ပင်ရဦးမည်။

